

Mitt liv som orienterare

började egentligen under det senaste världskriget, då jag tillsammans med ett antal yngre män i 21-årsåldern utrustade med karta i skal 1:200 000, telefon och stolpskor rusade omkring i skogarna runt Boden på jakt efter punkt 49, den enda fasta punkten i ett gråmyller av streck, små blå fläckar (sjöar förmodligen), vita fläckar, som antagligen var öppna områden av något slag. Troligen var vi också försedda med någon slags kompass, förmodligen luftfylld, eftersom kompassnålen vibrerade som en skällad råtta då man tog fram kompassen.

Nästa fas i min orientalorienterade utveckling, som jag ämnar föra fram till min första seger i orientering – inträffar omkring mitten av 60-talet – kommer i mars (slutet) 1945. Efter ett år i skogarna kring Boden och i någon mån på A5:s kaserngård (mitt kompani S1B var inackorderat i fältartilleriets B-kasern), kallades jag in till kompaniadjutanten. Jag hade fått ett intyg från Gustaf Carne på Hermods i Malmö, att jag behövde fortsatt tid för studier.

Mina kompisar åkte upp till Övertorneå för 6 månaders beredskapstjänstgöring. Dom fick för övrigt åka hem redan i maj, för den 8 maj slutade kriget i Europa, då Tyskland kapitulerade på alla fronter. Men jag fick redan i slutet av mars kvittera ut min sista avlöning – tio kronor för de sista tio dagarna.

Han hade varor till försäljning – han kom från intendenturen – och bland dessa såg jag en kompass med spegel och riktskåra. Jag tvekade inte utan satsade min avlöning på kompassen.

Sen hände egentligen ingenting särskilt. Jag tog studentexamen, skaffade en lärarutbildning, gifte mej, reste till Lappland för jobb, skaffade barn, reste söderut för nya jobb och hamnade så småningom i Ronneby, enkannerligen Snäckebacksskolan. På kvällsgymnastiken tillsammans med kollegor dryftades många ämnen, bl.a. orientering. En av kollegorna, Leo Gustafsson, visades känna väl till detta. Jag visade ett intresse för detta och kunde samtidigt omtala att jag ägde en kompass, visserligen gammal - 16 år, men jag trodde att den fortfarande kunde göra tjänst. Leo erbjöd mej att följa med på hans och Skogsvandrarnas träningar, ofta på Sjöarp. Och nu börjar Leos lidandes historia. Som den trogna vän han visat sej vara inväntade han mej alltid. Och han fick vänta! Min kompassgång stämde sällan med uppritad bana. Vid ett tillfälle lyckades jag på 800 meters kompassgång träffa Långasjöns sydspets. Kontrollen låg vid nordspetsen, utgångspunkt Sjöarps skogsbruksskola. Men jag fick mycken löpträning.

Så småningom började jag tävla i orientering. Den första tävlingen genomfördes i klassen Äldre Oldboys. Jag hade då blivit 43 år. Alltså omkring mitten av 1960-talet. Mina barn tävlade för IFK Ronneby och jag för Skogsvandrarna.

Så kom då äntligen den första segern och därmed kanske också en ny höjdpunkt i mitt drygt fyrtioåriga liv. Tidpunkten bör ha varit mitten av 1960-talet. Man använde ibland en slags fri start vid vissa tävlingar, vilket innebar att man infann sej vid tävlingsplatsen, fick ett startkort, starttid, gav sej iväg, stämplade vid de kontroller som låg i ens väg och det var förhoppningsvis de som banläggaren hade lagt ut, anlände till målet, lämnade sitt startkort, fick en måltid noterad och kunde sedan i lugn och ro invänta resultatlistan.

Den tävling jag nu tänker referera och som innebär en första höjdpunkt i mitt orienterarliv och tillika min första seger i ett orienteringslopp. Tävlingen ägde rum i Tving. Det var en söndag på hösten. Arrangör var OK Sunde, en numera "avliden" klubb men då verksam, om än i det lilla. Fri start skulle tillämpas. Jag fick mitt startkort, gav mej ut i skogen, irrade mellan klippor, höjder, kärr, gipar och inägor. Träffade en senare startande, Lars Björk, som kunde korrigera min bana och placera mej i banan. Min son skulle åka med sina kamrater, vilket innebar att han skulle åka tillsammans med Lasse Saager, Nils-Magnus Kindvall, Olle Sjöäter, Lars Martinsson bland andra. Jag skulle fortsätta till Torsås efter tävlingen och hälsa på min far.

Resan till Torsås gick bra. Jag kom så småningom lyckligen åter till Ronneby. Jag levde lugnt och stilla i mitt koseliga tjäll uppe vid Härstorpsjön. Så kommer plötsligt Urban hem med upphetsning i blick och ton: **pappa, pappa du har vunnit! Du har fått pris!** Och han sträckte fram ett kryddställ för salt, peppar och socker, allt inköpt på Epa för 3:85 kr. Så var jag äntligen en segrare i den ädla orienteringssporten, en nyhet som jag ej tvekade att kungöra för en större allmänhet. Inte minst för min klass på vuxengymnasiet, som jag ofta invigde i mina tankar på tidens stora frågor och inte minst synpunkter på idrott, enkannerligen orientering.

Denna min första seger har en dramatisk bakgrunds historia. I min klass Äldre Oldboys startade förutom jag också Thure Pihlkvist Skogsvandrarna samt Birger Martinsson IFK Ronneby. Thure for så våldsamt kring i skogen så att han fick en grankvist genom vadmuskeln och blev liggande utan att kunna resa sej. Birger som startade trea och sist blev tvungen att ta hand om Thure och nådde målet tillsammans med sin sårade kamrat utan att ha hunnit stämpla vid alla kontrollerna. Så slutade min dag i augusti på 1960-talet. Många tävlingar har jag sprungit sedan dess, men denna första seger står dock fortfarande som en märklig höjdpunkt i mitt orienterarliv! Dock, ingen vet vad framtiden månde bära i sitt sköte!

Carpe diem!

Sven G Edenström